

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobkyně: **S. K.**
zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem AK se
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2020, č. j. CPR-1798-7/ČJ-2020-930310-V248,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2020, č. j. CPR-1798-7/ČJ-2020-930310-V248, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále též „krajské ředitelství policie“) rozhodnutím ze dne 3. 12. 2019, č. j. KRPH-101515-19/ČJ-2019-050026-SV, uložila žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území

České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Zároveň byla stanovena doba v délce jednoho roku, po kterou nebude žalobkyni umožněn vstup na území členských států Evropské unie. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně.

2. Žalobkyně napadla výše specifikované rozhodnutí žalovaného žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
3. Krajské ředitelství policie a žalovaný vydali obdobná rozhodnutí rovněž ve vztahu k manželovi a synovi žalobkyně. O žalobách podaných příbuznými žalobkyně krajský soud vede řízení pod sp. zn. 29 A 7/2020 (syn žalobkyně), sp. zn. 29 A 8/2020 (manžel žalobkyně).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

4. V žalobě žalobkyně uvedla, že považuje postup žalovaného za přepjatý formalismus a sofistikované zdůvodnění zjevné nespravedlnosti. Žalovaný se nevypořádal s faktem, že ve věci týkající se vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky byl soudem přezkoumávajícím rozhodnutí správních orgánů přiznán žalobě odkladný účinek (usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 11. 2019, č.j. 30 A 96/2019 – 43). Žalobkyně proto na území České republiky pobývala legálně na základě fikce pobytu vyplývající z § 87y zákona o pobytu cizinců. Žalovaný pouze uvedl, že fikce žalobkyni nesvědčí, neboť není rodinným příslušníkem. Žalobkyně namítala, že mělo dojít k přerušení řízení, a to alespoň do doby, než bude o žádosti o přechodný pobyt pravomocně rozhodnuto. V tom spatřuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Žalovaný zcela zjevně pracuje s jiným ustanovením zákona (odkaz žalovaného na § 42a), než s tím, které se váže ke konkrétnímu případu, čímž je založena též nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
5. Dále žalobkyně zcela nesouhlasila s absencí snahy zajištění legálního pobytu na území České republiky, jak dovozoval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně se naopak snaží svůj pobyt aktivně legalizovat (žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, žádost o udělení zaměstnanecké karty spolu s žádostí o upuštění od osobního podání v zemi původu). V opomenutí žalovaného vzít tuto skutečnost v potaz a v absenci řádného vypořádání se s ní, pak žalobkyně opět shledala zatížení napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelností, a tudíž nezákonností.
6. Žalobkyně dále namítla, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017 – 37) byl správní orgán povinen přezkoumávat okolnosti svědčící o nepřiměřenosti vydávaného rozhodnutí i z vlastní iniciativy. Správní orgán se nezabýval v dostatečné míře okolnostmi soukromého života žalobkyně; situace ohledně přiměřenosti zásahu tak objektivně nemohla být ani zjištěna. Nutnost řádného a vyčerpávajícího posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života je pak o to větší, když rozhodnutí má dopad i do soukromého a rodinného života rodinných příslušníků, kdy mezi těmito jsou i dvě nezletilé děti. V takovém případě totiž rozhodnutí může znamenat až porušení Úmluvy o právech dítěte, viz jiný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 47/2016 – 57 ze dne 31. 8. 2018.
7. Žalobkyně dále uvedla, že žije na území České republiky již déle než 10 let a popsala vysokou míru své integrace a porovnála ji s nulovým zázemím v zemi původu. Žalovaný se nedostatečně zabýval posouzením přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Ve vztahu k nepřiměřenosti rozhodnutí vůči nezletilým dětem žalobkyně poukázala na čl. 8

Úmluvy, na čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a na čl. 5 odst. 5 směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice o právu na sloučení rodiny“). Zároveň odkázala na recentní rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-46, a ze dne 27. 3. 2020, č.j. 5 Azs 347/2019-36, taktéž ze dne 16. 3. 2020, č.j. 5 Azs 404/2019-28. Z citovaných rozsudků žalobkyně dovozovala, že bylo třeba hodnotit dopad rozhodnutí vzhledem k zájmům nezletilých dětí žalobkyně. Žalobkyně je přesvědčena, že v jejím případě by došlo nejen k nepřiměřenému zásahu do jejího rodinného a soukromého života, ale také do rodinného a soukromého života dvou nezletilých dětí, jednoho zletilého českého občana (cizince, který jiný život, než v ČR nezná), a do života manžela žalobkyně, který je na přítomnosti žalobkyně a její péči o rodinu zcela závislý.

8. Závěrem žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě především odkázal na obsah správního spisu a v celém rozsahu na odůvodnění napadeného rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí se žalovaný podrobně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně.
10. K námitce žalobkyně, že žalovaný pracoval s chybným ustanovením zákona o pobytu cizinců (§ 42a), žalovaný uvedl, že žalobkyně nesplnila podmínky dle § 15a téhož zákona, tedy jí z tohoto důvodu nebyl udělen přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU dle § 42a (odůvodnění na str. 6 napadeného rozhodnutí). Tvzení žalobkyně je tak zcela vytrženo z kontextu. Žalovaný doplnil, že z lustrace z informačních systémů Policie ČR je zřejmé, že již samotné žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU podané dne 30. 1. 2019 nesvědčila žalobkyni poukazovaná fikce pobytu.
11. K přiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že se žalobkyní musí odcestovat celá rodina, tudíž nedojde k přetrhání rodinných vazeb. Vydaným rozhodnutím tak nedošlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaný uvedl, že za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění z území členských států EU upustit.
12. Žalovaný navrhl, aby soud zamítl žalobu.

IV. Ústní jednání

13. Během jednání konaného dne 14. 12. 2020 zástupce žalobkyně odkázal na obsah podané žaloby. Na jednání dne 24. 5. 2021 zástupce žalobkyně zopakoval, že rozhodnutí o vyhoštění je pro žalobkyni naprosto nepřiměřené a nejvíce zasahující do celého jejího života. Vzhledem k represivnosti je potřebné velmi zvažovat jeho přiměřenost, a to zejména s ohledem na studující děti, zavedený podnik i skutečnost, že jeden člen rodiny již nabyl české občanství. Poukázal na to, že žalobkyně se dostavila na policii pouze několik hodin po vypršení výjezdního příkazu, tedy nebyla nikde chycena policií, ale sama aktivně věc řešila. Dále zdůraznil, že byla tou dobou již podána žaloba proti rozhodnutí o povinnosti opustit území s žádostí o odkladný účinek, který byl následně soudem i přiznán. Rozhodnutí o vyhoštění bylo tedy v době svého vydání nepřijatelné a nepřiměřené.

14. Žalovaný se z obou jednání omluvil.

15. Krajský soud zkonstatoval podstatný obsah správního spisu. Žalobkyně se dne 26. 9. 2019 dostavila ke správnímu orgánu I. stupně, kde předložila cestovní doklad a kde bylo zjištěno, že nemá platné oprávnění k pobytu. Se žalobkyní bylo z toho důvodu zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Součástí správního spisu je i závazné stanovisko Ministerstva vnitra o možnosti vycestování žalobkyně ze dne 31. 10. 2019, a zpráva o bezpečnostní a politické situaci v Turecku ze září 2018. Správní spis dále obsahuje protokoly o výpovědi manžela a syna žalobkyně ze září 2019, závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 28. 8. 2020. Následně správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, které posléze žalovaný potvrdil.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního.

17. Na úvod soud rekapituluje, že u zdejšího soudu byla vedena řízení sp. zn. 30 A 96/2019 týkající se žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR podané žalobkyní, dále řízení sp. zn. 43 A 9/2019 řešící žalobu ve věci rozhodnutí o uložení povinnosti žalobkyni opustit území ČR. Obě řízení již byla skončena a žaloby byly zamítnuty (první dne 18. 2. 2021, druhá dne 26. 2. 2021). Vzhledem ke shodnému skutkovému stavu se soud v nyní projednávané věci na tyto předcházející řízení odkazuje.

18. Pro přehlednost řízení zde krajský soud stručně zrekapituluje časovou osu „příběhu“ žalobkyně, jak vyplývá z výše uvedených rozhodnutí zdejšího soudu a ze správního spisu v aktuálně projednávané věci:

19. Dne 23. 5. 2018 uložilo krajské ředitelství policie žalobkyni povinnost opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců (správní orgán tehdy neshledal důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění). Podle lhůty stanovené v rozhodnutí správním orgánem byl žalobkyni vydán výjezdní příkaz s platností do 27. 7. 2018. Správní orgán k žádosti žalobkyně následně prodloužil dobu opuštění území do 26. 8. 2018. Následující den 27. 8. 2018 se žalobkyně dostavila na krajské ředitelství policie. Správní orgán téhož dne zahájil s žalobkyní řízení ve věci správního vyhoštění a rozhodnutím ze dne 2. 11. 2018 uložil žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců; dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, správní orgán stanovil v délce 1 roku. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí odvolala a v průběhu odvolacího řízení sdělila správnímu orgánu, že její nejstarší syn (R. K.) nabyt dne 14. 1. 2019 české občanství. Žalovaný dne 27. 5. 2019 zrušil uvedené rozhodnutí krajského ředitelství policie ze dne 2. 11. 2018 a vrátil věc správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Krajské ředitelství policie dne 19. 7. 2019 vyrozumělo žalobkyni o změně právní kvalifikace (**učiněné s ohledem na přiměřenost a dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně**) a rozhodnutím ze dne 23. 8. 2019 uložilo žalobkyni povinnost opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců **se lhůtou vycestování do 25. 9. 2019**; toto rozhodnutí již žalovaný potvrdil rozhodnutím, které žalobkyně napadla u zdejšího soudu v řízení sp. zn. 43 A 9/2019; jak bylo výše uvedeno, žaloba byla zamítnuta dne 26. 2. 2021.

20. V mezidobí žalobkyně podala dne 30. 1. 2019 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť její syn se stal občanem EU (nabyl občanství České republiky dne 14. 1. 2019) a je jediným živitelem rodiny. Správní orgány tuto žádost zamítly, neboť dospěly k závěru, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a téhož zákona (syn žalobkyně nebyl osobou mladší 21 let už ke dni podání žádosti o přechodný pobyt a nebyla prokázána ani druhá podmínka, tj. závislost na výživě a pomoci). Tato „linka příběhu“ končila dne 18. 2. 2021 zamítnutou žalobou ve věci sp. zn. 30 A 95/2019, tedy fakticky potvrzením zamítnutí žádosti.
21. Žalobkyni tedy vypršela lhůta k opuštění území dne 25. 9. 2019. Žalobkyně se následujícího dne (26. 9. 2019) dostavila ke správnímu orgánu I. stupně. Po proběhlém správním řízení vydalo Krajské ředitelství Královéhradeckého kraje dne 3. 12. 2019 rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a znemožnění vstupu na území členských států po dobu jednoho roku. Žalovaný toto rozhodnutí potvrdil dne 22. 10. 2020 právě napadeným rozhodnutím.
22. Relevantní právní úpravu v dané věci představuje předně § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *„police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“* Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“* Dále podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, police vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území cizinci, *„u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.“*
23. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední *„zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
24. Krajský soud předně souhlasí s žalovaným, že žalobkyně dne 26. 9. 2019, kdy se dostavila ke správnímu orgánu, již na území ČR pobývala neoprávněně. Žalobkyně totiž nevycestovala z území ČR v době platnosti vydaného výjezdního příkazu (tj. do dne 25. 9. 2019). Jestliže nebylo vydáno rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování, žalobkyně byla povinna respektovat lhůtu stanovenou ve vydaném výjezdním příkazu. Postup správního orgánu, který následně zahájil s žalobkyní řízení ve věci správního vyhoštění, byl plněním povinnosti žalovaného zahájit takové kroky v případě neoprávněného pobytu cizince. Nelze přehlédnout, že žalobkyni byla již dříve **opakovaně** uložena povinnost opustit území ČR. Žalobkyni byla poskytnuta dostatečná doba k vyřízení potřebných záležitostí, žalobkyně však zjevně nekonala žádné kroky k vycestování. Naopak je nutno odmítnout námitku žalobkyně, podle níž žalobkyně pobývala na území ČR oprávněně, neboť jí svědčila fikce pobytu, že je rodinným

příslušníkem občana EU, ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců. Syn žalobkyně nabyt české občanství teprve na začátku roku 2019, minimálně v průběhu roku 2018 tak žalobkyni zcela jistě nemohla svědčit fikce, že je rodinným příslušníkem občana EU. Pokud jde o samotnou otázku, zda lze žalobkyni díky tomu, že její syn nabyt české občanství, považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, soud v podrobnostech odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 2. 2021, č. j. 30 A 95/2019-65, jímž zamítl žalobu proti rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně (spojeno s řízením o žalobě jejího manžela) o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b zákona o pobytu cizinců a kde se s námitkou žalobkyně vypořádal. Bylo tedy jak správními orgány, tak správním soudem postaveno na jisto, že žalobkyni fikce legality pobytu nesvědčila, a proto správní orgán i v aktuálním řízení správně zhodnotil, že žalobkyně pobývá na území České republiky neoprávněně.

25. Přestože rozhodnutí žalovaného bylo vyústěním formálně zahájeného řízení, zároveň krajský soud poukazuje na to, že žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí v okamžiku (dne 22. 10. 2020), kdy žalobkyni svědčil přiznaný odkladný účinek k žalobě proti rozhodnutí o povinnosti opustit území. Žaloba spojená s žádostí o přiznání odkladného účinku byla podána u zdejšího soudu dne 15. 11. 2019, odkladný účinek byl přiznán usnesením, které nabylo právní moci dne 18. 12. 2019. Přestože odvolání, resp. ani žaloba proti zmíněnému rozhodnutí odkladný účinek ze zákona neměla, zdejší krajský soud následně žalobě odkladný účinek přiznal, čímž suploval zákonodárnou moc a připustil, aby byla žalobkyně na území ČR trpěna bez jakéhokoli pobytového oprávnění či fikce pobytu. V okamžik, kdy žalovaný potvrdil rozhodnutí o správním vyhoštění v době trvání odkladného účinku žaloby proti mírnějšímu opatření, nedostatečně zvážil procesní důsledky takového rozhodnutí. Krajský soud mohl buď i mírnější opatření zrušit (a přísnější by tak nebylo odůvodněné vůbec), případně sice nezrušit – jak se stalo v tomto případě – avšak vyjádřit se k adekvátnosti právě mírnějšího opatření. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo v dané chvíli z pohledu procesní ekonomie předčasné; to však samo o sobě nezpůsobilo jeho nezákonnost.
26. Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017, č. j. 9 Azs 176/2017 - 26).
27. Jádrem argumentace uplatněné v žalobě spočívá v tvrzení, že vydané rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do práva na soukromý a rodinný život žalobkyně, potažmo dalších členů její rodiny.
28. Ze samotné podstaty pojmu „přiměřenost“ (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců), vyplývá, že se tu poměřují minimálně dvě hodnoty, a to konkrétně právo na soukromý a rodinný život cizince s oprávněným zájmem státu na dodržování jeho právních předpisů. Váhu těchto hodnot posoudily správní orgány ve prospěch zájmu druhého, neboť i přesto, že žalovaná připouští, že vyhoštěním žalobkyně nesporně dojde k zásahu do jejího soukromého a rodinného života, považuje vyhoštění a následné uložení zákazu vstupu na území EU za jediný adekvátní způsob, jak reagovat na opakované porušování

zákona o pobytu cizinců z její strany. Žalovaná dále argumentuje, že zásah není nepřiměřený, neboť s žalobkyní musí odcestovat celá rodina (vyjma syna s českým občanstvím), a proto nedojde ke zpřetrhání rodinných vazeb.

29. Posouzení přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění cizince podle judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva se musí řídit zejména následujícími faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, dále platí, že při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život cizince narušen, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život, ale i vliv na její ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění.
30. Krajskému soudu je zřejmé, že správní orgán vedl řízení o správním vyhoštění poté, co žalobkyně nerespektovala předchozí mírnější opatření o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Na druhou stranu však nebylo zjištěno, že by počínání žalobkyně naplnilo skutkovou podstatu některého trestného činu, čili dosáhlo takové intenzity, aby muselo být nutně postiženo nejprísnějším opatřením vůči cizinci, a to jeho vyhoštěním a zákazem pobytu na území České republiky.
31. V tomto ohledu je nutno poukázat na přílehlavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. srpna 2019, č.j. 8 Azs 305/2018-52, kde kasační soud vyslovil závěr, že *„jestliže správní orgány dříve konstatovaly, že v případě stěžovatele nelze rozhodnout o správním vyhoštění, jelikož by rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života, nelze při nezměněných skutkových okolnostech automaticky rozhodnout o správním vyhoštění pouze na základě toho, že cizinec opětovně krátkodobě nelegálně pobýval na území České republiky. Pokud správní orgány takové rozhodnutí chtějí vydat, je jejich povinností přesvědčivě vyložit, v čem se skutkové okolnosti mezitím změnily a z jakého důvodu již nyní správní vyhoštění nebude mít nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života, což se však v projednávané věci nestalo.“*
32. Na tomto místě je proto vhodné citovat předchozí rozhodnutí o uložení povinnosti (ze dne 23. 8. 2019, č. j. KRPH-81718-71/ČJ-2018-050026-SV-50A), kde na str. 6 správní orgán zdůvodnil změnu klasifikace předchozího správního řízení z řízení o správním vyhoštění na řízení o uložení povinnosti opustit území takto: *„důsledek případného správního vyhoštění by byl nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Při svém rozhodování správní orgán vzal v úvahu zejména skutečnost, že*

má účastnice řízení na území České republiky celou svou rodinu, manžela (bez pobytu), syna s českým občanstvím, dalšího syna (bez pobytu) a dvě dcery (také bez pobytu) a žije s celou rodinou ve společné domácnosti. Lze však předpokládat, že bude i zbylým členům rodiny ukončen pobyt na území, krom syna, který má české občanství, neboť i oni zde pobývají bez oprávnění k pobytu. Bylo také přihlédnuto k délce pobytu na území. Posuzován byl i prvotní nelegální pobyt, do kterého se dostala účastnice řízení bez přímého úmyslu, i následný již vědomý nelegální pobyt. I přes tuto skutečnost (vědomý nelegální pobyt, byť jeden den), kterou vzal správní orgán v úvahu a po posouzení všech okolností případu, dospěl správní orgán k závěru, že v současné chvíli převážil případný zásah do osobního nebo rodinného života účastnice řízení nad společenským zájmem na ochraně právních norem České republiky. Na základě uvedených skutečností správní orgán neshledal protiprávní jednání natolik závažné, i s přihlédnutím k tomu, že syn účastnice řízení obdržel české občanství a je tudíž občanem České republiky, aby bylo nutno pokračovat ve správním řízení ve věci správního vyhoštění.“

33. Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS uvedl, že „[p]řiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky“.
34. Pro posouzení zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve světle citované judikatury je stěžejní především to, zda v mezidobí od předchozího rozhodnutí došlo ke změně okolností, za nichž správní orgány dospěly k závěru o (ne)realizovatelnosti správního vyhoštění s ohledem na možné dopady do soukromého a rodinného života cizince. Jak vyplývá z dalších rozsudků městského soudu ze dne 8. 12. 2016, čj. 1 A 81/2016-22, a ze dne 11. 10. 2017, čj. 1 A 100/2017-33, tentýž soud vyjadřoval v jiných věcech pochybnosti o tom, zda je uložení správního vyhoštění přiměřené jako důsledek dvoudenního či několikahodinového nelegálního pobytu. Rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 240/2014-35 ze dne 24. 7. 2015, uzavírá, že v případě, kdy správní orgány dospěly dříve u téhož cizince k závěru o nemožnosti správního vyhoštění z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, nelze jej při opětovném porušení zákona vyhostit, pokud se skutkové okolnosti nijak nezměnily.
35. Krajský soud tyto závěry vyslovuje i v právě projednávané věci. Žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí uvádí, že „správní orgán I. stupně opakovaně v minulosti přistoupil k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky právě i s přihlédnutím k situaci účastnice řízení, k jejím rodinným vazbám, aby mohla po svém vycestování obratem požádat o nová povolení k pobytu a bez dalšího postihu po vyřízení pobytového oprávnění se mohla vrátit do České republiky společně s rodinou. Z jednání účastnice řízení, a tedy i z jednání jejích rodinných příslušníků, je však zřejmé opakované úmyslné nerespektování vydaných rozhodnutí, kdy tedy správní orgán I. stupně již přistoupil k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, se kterým se po zhodnocení všech zjištěných skutečností svědčících ve prospěch i neprospěch účastnice řízení odvolací orgán plně ztotožňuje.“ Závěr o vhodnosti správního vyhoštění však nelze učinit pouze na základě toho, že cizinec dřívější rozhodnutí o povinnosti opustit území nerespektoval, pokud mu bylo toto dřívější

rozhodnutí uděleno právě z důvodu shledání podmínek bránících vyhoštění, přičemž se skutkový stav od té doby nezměnil.

36. Za okolnost hodnou zvážení považuje krajský soud rovněž zájem dětí žalobkyně, přičemž tyto žijí v České republice od roku 2007. Žalobkyně sdělila, že děti neumí turecky (rodina se dorozumívá kurdsky), to potvrdil i zletilý syn žalobkyně, nasvědčuje tomu též to, že pohovor se syny žalobkyně probíhal bez tlumočníka v českém jazyce. Žalobkyně při pohovoru opakovaně uváděla, že nevycestovala kvůli dětem, které zde chodí do školy. Aktuálně je jedné dceři žalobkyně 16 let, druhé 15 let, jednomu ze synů 20 let. Ačkoli děti nejsou již ve věku, kdy by byly odkázány na přítomnost matky, nelze odhlédnout od jejich mnohaleté integrace v České republice. Soud se proto neztotožňuje s hodnocením žalovaného, že zmíněné děti budou povinny vycestovat spolu s rodiči a nedojde tak k rozdělení rodiny. Děti neměly reálnou možnost ovlivnit svá pobytová oprávnění zde, když tuto zodpovědnost měli rodiče. Rozhodnutím o správním vyhoštění by byly nepřiměřeně zasaženy, neboť by musely opustit kulturní a sociální prostředí, v němž se pohybují od raného dětství. Zásah do soukromého a rodinného života je nepochybně způsoben i tím, pokud se týká celé rodiny; nerozdělení rodiny zásah automaticky vyloučit nemůže.
37. Krajský soud pro úplnost podotýká, že jeho závěr nelze interpretovat tak, že by zde nebyly v budoucnu dány zákonné podmínky pro vyhoštění žalobkyně, ale že nebylo dostatečně uváženo o korektivu takového postupu, vyplývajícím z ustanovení § 119a odst. 2 citovaného zákona. Soud se zcela ztotožňuje se žalovaným, že žalobkyni byl dán dostatečný prostor pro to, aby si svoje pobytové oprávnění zařídila a pobývala tak na území státu legálně. Tím spíš tak měla učinit co nejvíce možnými kroky, když to je nejen v zájmu jejím, ale též v zájmu dětí, kvůli nimž si přeje v České republice setrvat. Skutečnost, že se žalobkyně vždy dobrovolně dostaví na policii první den po vypršení platnosti výjezdního příkazu, případně se brání soudně či spoléhá na fikci oprávněnosti pobytu, neodůvodňuje žádný zákonný odklon od správního vyhoštění, ať už se jedná o okolnosti jakkoli zmírňující nebezpečnost žalobkyně pro veřejný pořádek. Přestože jistě bude více cizinců, kteří porušují (nejen pobytové) zákony daleko závažnějším způsobem či ve větší míře než žalobkyně, neznamená to, že na žalobkyni nelze aplikovat ustanovení zamezující pobytu bez povolení.
38. Bude proto na správním orgánu, aby dostatečně zhodnotil, zda se od minulého řízení změnilы skutkové okolnosti, které nyní odůvodňují uložení správního vyhoštění. Zároveň postaví do středobodu náhledu na věc zájem dětí žalobkyně. Pokud opětovně správní orgán shledá nezbytnost a vhodnost uložení správního vyhoštění, důsledně zváží rovněž dobu, po kterou žalobkyni znemožní návrat do ČR, přičemž zohlední zejména absenci porušování zákonů ČR ze strany žalobkyně (vyjma pobytového zákona), integraci rodiny zde, vlastní příjmy rodiny pro život zde, dobrovolnost žalobkyně spolupracovat se správními orgány.

V. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou důvodné a rozhodnutí žalovaného zrušil v postupu dle § 78 odst. 1 s.ř.s.
40. Výrok II. o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšné žalobkyni vznikl nárok na náhradu nákladů řízení, které jí v souvislosti se soudním řízením

vznikly; v této věci jde o odměnu zástupce žalobkyně. V souladu s ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění soud přiznal advokátovi odměnu za tři úkony, ve spojení s § 7 bod 5 této vyhlášky 3 x 3 100 Kč, a dle § 13 odst. 4 vyhlášky pak tři režijní paušály 3 x 300 Kč, tedy částku 900 Kč. Advokátovi náleží rovněž 21% DPH, jehož je plátcem. Celkem proto odměna advokáta činí 12 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 1. června 2021

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně